

Книгата на Даниил — седемдесет и пета част

Пророческите паралели: от вестта на Исаия до съвременните откровения

Jeff Pippenger

2024-02-08

Както Исаия представя вестта, изобразена от шестдесет и петте години (глава седма, стих осми), на нечестивия водач на Ерусалим, той прави това при „пълнярското поле“ и „края на водопровода на горния водоем“, в годината 742 пр. Хр. 742 пр. Хр. представлява 1863 година, защото Исус винаги онагледява края чрез началото. А бунтът от 1863 година на свой ред представлява неделния закон в Съединените щати, защото Исус винаги онагледява края на едно нещо чрез началото на едно нещо. 1863 година беше началото на законно регистрираната лаодикийска адвентна църква, а тази църква остава запустяла при „голямото земетресение“ на неделния закон. Как би могла една корпорация, която по закон се управлява от държавата (а не обратното — Църквата да управлява държавата), да продължи да отстоява съботата на седмия ден във време, когато същото това правителство по закон забранява богослужение в седмия ден?

В началото и в края на Христовото служене Той очисти храма. При първото очистване на храма Христос посочи, че водачите бяха превърнали „дома на Неговия Отец“ в разбойнически вертеп, но при последното очистване на храма Той заяви, че „техният дом“ им се оставя пуст. Древният Израил е образ на съвременния Израил. Той издигна и очисти милеритския храм в началото на адвентизма, но при окончателното очистване — очистването на сто четиридесет и четирите хиляди — лаодикийският адвентизъм бива избълян от устата Му и тогава „техният дом“ остава пуст.

Исаия е при полето на тепавичаря, когато се изправя срещу цар Ахаз. Полето на тепавичаря представлява очистването, извършено от Вестителя на завета, Който внезапно идва в Своя храм и очиства Левиевите синове както с „тепавичарски сапун“. Това очистване бе извършено в началото на адвентизма и се извършва отново в края.

Ето, Аз изпращам Своя вестител, и той ще приготви пътя пред Мене; и Господ, Когото вие търсите, внезапно ще дойде в храма Си, именно вестителят на завета, в Когото вие намирате наслада; ето, Той ще дойде, казва Господ на Силите. Но кой ще издържи деня на идването Му? И кой ще устои, когато се яви? Защото Той е като огъня на очистителя и като сапуна на тепавичарите; и ще седне като очистител и пречистител на сребро; и ще очисти синовете на Левий и ще ги претопи като злато и сребро, за да принасят на Господа принос в правда. Тогава приносът на Юда и Йерусалим ще бъде благоугоден на Господа, както в древните дни и както в предишните години. Малахия 3:1–4.

Исаия среща Ахаз със знака на сина си, чието име символизира, че в последните дни „остатък ще се върне“. Остатъкът са онези, които „се връщат“. Исаия се среща с нечестивия цар Ахаз по време на историята на очистването на храма, която започна в милеристката история през

1844 г. и бе доведена до заключение чрез непослушание през 1863 г. В последните дни очистването е историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Ако милеристите бяха последвали откриващото се Божие провидение, което последва 1844 г., те щяха да завършат делото.

„Ако адвентистите, след голямото разочарование през 1844 година, бяха държали твърдо вярата си и бяха продължили единодушно в разкриващото се Божие провидение, приемайки вестта на третия ангел и в силата на Светия Дух я прогласявайки на света, те биха видели Божието спасение, Господ би действал мощно чрез техните усилия, делото би било завършено и Христос вече би дошъл, за да приеме Своя народ за наградата му. Но в периода на съмнение и несигурност, който последва разочарованието, мнозина от адвентните вярващи се отказаха от вярата си.... Така делото бе възпрепятствано и светът бе оставен в тъмнина. Ако цялото адвентно тяло се беше обединило върху Божиите заповеди и вярата в Исус, колко различна щеше да бъде нашата история!“ Евангелизъм, 695.

Неуспехът да „следват единодушно разкриващото се Божие провидение“ ги доведе до лаодикийско състояние към 1856 г., а последвалият бунт от 1863 г. беляза началото на скитането в пустинята, което бе онагледено от древния Израил, когато той не издържа своето десето и последно изпитание и тогава бе осъден да умре в пустинята през следващите четиридесет години.

Синът на Исаия дава обещанието, че при последното очистване на храма в последните дни „остатък ще се върне“. Това тяхно „върщане“ е онагледено от Йеремиа, на когото бе обещано, че ако „се върне“, ще стане Божий страж. Сто четиридесет и четирите хиляди са онези, които са се върнали след едно разочарование.

Онези, които съставляват сто четиридесет и четирите хиляди, са преживели разочарование и са очаквали своя Господ. Те бяха предобразени от мъдрите девиси в милеритската история, и както в началната, така и в заключителната история, две пръчки се съединяват в един народ по време на изливането на Светия Дух във времето на Среднощния век.

Нечестивият цар Ахаз представлява ръководството на Юда, което ще е чуло вестта, но ще отхвърли вестта, представена от Исаия, и така „ще се препънат, и ще паднат, и ще бъдат строшени, и ще бъдат уловени в примка, и ще бъдат хванати“. Те са онези, които „прибягват при запитващите познати духове и при магьосниците, които шепнат и мърморят“, представлявайки опита на спиритизма, на който се поддават, когато приемат силното заблуждение от 2 Солунци. Отхвърлянето от страна на Ахаз на вестта на Исаия през 742 г. пр. Хр. съответства на 1863 г., когато вестта на Милър бе отхвърлена. Исаия е предобраз на Милър, а вестта и на Исаия, и на Милър се основаваше на „седемте времена“, които намират своята опорна точка в осми стих на седма глава на Исаия. Синът на Милър (синът на Исаия) представлява Илиевото движение, което идва в последните дни.

Присъдата срещу Ахаз за неговото отхвърляне включваше предсказанието, че ще бъде покорен от северния цар, който в последните дни представлява тройния съюз на

Съвременния Рим, управляван от папството.

И Господ ми говори още веднъж, казвайки: Понеже този народ отхвърля водите на Силоам, които текат тихо, и се радва на Рецин и на сина Ремалиев; затова, ето, Господ докарва върху тях водите на реката, мощни и обилни, именно асирийския цар и цялата му слава; и той ще се надигне над всичките си корита и ще прелее през всичките си брегове; и ще премине през Юда, ще прелее и ще се разлее, ще стигне чак до шията; и разперването на крилете му ще изпълни ширината на Твоята земя, о, Емануил. Исаия 8:5–8.

Исаия се среща с нечестивия цар Ахаз при края на водопровода на горния водоем; и макар сред библейските историци и археолози да съществува несигурност дали горният водоем е бил същият водоем като Силоамската къпалня по времето на Христос, контекстът на пророчеството на Исаия премахва всяко съмнение, защото Исаия посочва, че северният цар щеше да дойде върху Ахаз, понеже той беше отхвърлил тихотечащите води на Шилоах. „Шилоах“ е старозаветното название на „Силоам“ в Новия завет.

Именно при къпалнята Силоам Исус изцели слепия човек, а нечестивият цар Ахаз представлява слепото лаодикийско ръководство — както през 1863 г., така и при скоро настъпващия неделен закон — което отказва да бъде изцелено. „Шилоах“ и „Силоам“ и двете означават „пратен“, и една вест бе изпратена от Отца към Сина, Който след това я даде на Гавриил и на светите ангели, за да я предадат на Исаия, който донесе вестта, която бе „пратена“ от небето на един слеп лаодикийски водач.

Водопроводът от горния водоем, където Исаия представи вестта, представлява мястото, където дъждът на Светия Дух се предава на Божия народ, както е представен и чрез златните тръби във видението на Захария, или чрез стълбата от съня на Яков.

„Това, което Бог е приготвил за нас, е представено в Захария, глави 3 и 4, и 4:12–14: „И отговорих пак и му казах: Какви са тия две маслиненни клонки, които чрез двете златни тръби изливат от себе си златното масло? А той ми отговори и каза: Не знаеш ли какво са тия? И аз рекох: Не, господарю мой. Тогава каза: Това са двамата помазани, които стоят при Господа на цялата земя.““

„Господ е преизобилен с ресурси. У Него няма недостиг на средства. Поради нашата липса на вяра, нашата земност, нашите празни приказки, нашето неверие, проявявано в нашия разговор, тъмни сенки се събират около нас. Христос не се разкрива нито в слово, нито в характер като Онзи, Който е свършено прекрасен и най-първен между десет хиляди. Когато душата се задоволява да се издига към суета, Духът Господен може да направи малко за нея. Нашето късогледо зрение съзира сянката, но не може да види славата отвъд. Ангели държат четирите ветрове, представени като разгневен кон, който се стреми да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разорение и смърт по пътя си.

„Ще спим ли на самия праг на вечния свят? Ще бъдем ли безчувствени, студени и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието на Бога, вдъхнато в Неговия

народ, за да могат да се изправят на нозете си и да живеят. Нужно е да видим, че пътят е тесен и вратата — тясна. Но когато преминем през тясната врата, нейната широта е без предел.“ Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.

„Златното масло“ са вестите на Божия Дух, които слизат от горното водохранилище чрез канала, който са двете златни тръби, които са двамата свидетели — Библията и Духът на пророчеството, или Старият и Новият завет, или законът и пророците, или Моисей и Илия.

„Помазаните, които стоят пред Господа на цялата земя, заемат положението, което някога бе дадено на Сатана като осеняващ херувим. Чрез светите същества, които обкръжават Неговия престол, Господ поддържа постоянно общение с жителите на земята. Златното масло представлява благодатта, с която Бог непрестанно снабдява светилниците на вяващите, за да не трептят и угаснат. Ако това свято масло не се изливаше от небето чрез вестите на Божия Дух, силите на злото биха имали пълен контрол над хората.“

„Бог бива обезчестяван, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отказваме златното масло, което Той би излял в душите ни, за да бъде предавано на онези, които са в тъмнина. Когато дойде призивът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели свято масло, които не са съхранили Христовата благодат в сърцата си, ще открият, както неразумните девизи, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в самите себе си сила да се сдобият с това масло и животът им претърпява крушение. Но ако Божият Свети Дух бъде поискан, ако умоляваме, както направи Моисей: „Покажи ми славата Си“, Божията любов ще се излее в сърцата ни. Чрез златните тръби златното масло ще бъде предавано на нас. „Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ Като приемат светлите лъчи на Слънцето на правдата, Божиите чедра светят като светилища в света.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Вестта, която Ахаз отхвърляше, беше вестта на Среднощния вик, която би достигнала своята кулминация във второто пришествие на Христос, ако водачите на Лаодикия бяха приели вестта до Лаодикия, която им беше „изпратена“ през 1856 година. Тогава тази вест би се разраснала до силен вик и Божият народ би завършил делото и би бил в мир. Вместо това те се върнаха към бълвоча, от който бяха избавени.

Исая и Ахаз са представени като намиращи се в процеса на очистване на тепавичаревата нива, което се извършва от Вестителя на Завета в трета глава на Малахия. Те са символично поставени там, където „елеят“ (една вест) се излива във видението на Захария; и в последните дни вестта на Исая към Ахаз е вестта на исляма на третото горко; тя е вестта за скритата история на седемте гръмове; тя е вестта, че осмият е от седемте; тя е вестта за лозето; тя е вестта на „Истината“ — все елементи на Откровението на Исус Христос, което в последните дни произвежда очистването, представено чрез тепавичаревата нива.

Това беше и е също вестта за „седемте времена“, която се променя от крайгълния камък на Милър към главата на ъгъла, защото тя беше първата истина и следователно трябва да бъде последната истина. 1863 година отбеляза завършека на един процес на очистване, който

започна с идването на третия ангел на 22 октомври 1844 г. и в крайна сметка достигна до светлината на „седемте времена“ през 1856 г. През 1844 г. светлината на двадесет и трите стотин години отбеляза едно начало, което доведе до края, отбелязан от две хиляди петстотин и двадесетте години. И все пак лаодикийската слепота в началото и в края отказва да види връзката между двете видения. 1863 г. представлява завършека на един процес на очистване, който винаги настъпва, когато една вест бива разпечатана, а вестта на третия ангел беше разпечатана на 22 октомври 1844 г.

Светлината на третия ангел, която бе разпечатана през 1844 г., не беше единична светлина; тя беше това, което сестра Уайт нарича „напредващата светлина на третия ангел“. Напредващата светлина на третия ангел започна през 1844 г. и продължава да напредва, докато се затвори времето на благодатта; но когато тя първоначално дойде и когато в крайна сметка приключи, съществува определен изпитателен период на третия ангел. Тези изпитателни периоди, в началото и в края, също така представляват изпитателен процес, представен от Даниил като „увеличаване на знанието“, което също е напредващата светлина на третия ангел.

Процесът на изпитване в началото започна през 1844 г., а напредващата светлина се увеличаваше в познание, докато достигна своето заключение през 1856 г. Началната светлина и заключителната светлина на периода на изпитване са двете видения в осма глава на Даниил, стихове тринадесет и четиринадесет, които представляват основата и централния стълб на адвентизма.

Периодът на изпитване на първия ангел започна на 11 август 1840 г. и завърши при първото разочарование на 19 април 1844 г. Тогава започна периодът на изпитване на втория ангел и продължи до 22 октомври 1844 г. В този момент дойде третият ангел и периодът на изпитване на третия ангел продължи, докато лаодикийският адвентизъм не отхвърли светлината на третия ангел през 1863 г.

Периодът на изпитание на третия ангел за милеритния адвентизъм имаше начало и край, и началото и краят трябва да представляват едно и също нещо, защото Исус винаги илюстрира края на едно нещо с началото на едно нещо. Началото на напредващата светлина на третия ангел беше светлината на явяването (видението „march“) от четиринадесети стих на осма глава на Даниил. Краят на напредващата светлина на третия ангел беше светлината на потъпкването на светилището и воинството (видението „chazon“) от тринадесети стих. Двете видения са пророчески преплетени.

Тогава нека затръби юбилейният рог на десетия ден от седмия месец; в Деня на умилоствението нека накарате рогът да затръби по цялата ви земя. Левит 25:9.

Тръбата, която трябваше да прозвучи в Деня на умилоствението, който беше 22 октомври 1844 г., беше юбилейната тръба, която представлява свещения цикъл от седем години, възлизащ на две хиляди петстотин и двадесет дни. Господ възнамеряваше да въведе древния Израил непосредствено в Обетованата земя, но техният бунт попречи това да се случи. Господ възнамеряваше да въведе съвременния Израил непосредствено в Обетованата земя,

но бунтът попречи това да се случи. Ако съвременният Израил беше послушен на напредващата светлина на третия ангел, те щяха да предупредят света и Господ щеше да се завърне преди повече от сто години.

За да се случи това, Господ би трябвало да извърши преобразяване сред милеритите, и това преобразяване е определено в Писанията като тайната на Бога. Ако адвентизмът беше последвал напредващата светлина на третия ангел, тогава тръбата на Юбилея щеше да звучи непрекъснато чак до края, защото именно в дните, когато звучи седмата тръба, тайната на Бога се завършва. В Откровение 10 тази тръба, която е юбилейната тръба, а също и тръбата на третото горко, започна да звучи на 22 октомври 1844 година.

И ангелът, когото видях да стои на морето и на земята, подигна ръката си към небето, и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, Който е създал небето и всичко, що е в него, и земята и всичко, що е на нея, и морето и всичко, що е в него, че не ще има вече време; а в дните, когато седмият ангел ще затръби, тъкмо когато започне да тръби, ще се изпълни тайната Божия, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците.

Откровение 10:5–7.

Процесът на изпитващо очистване, който започна на 22 октомври 1844 г., и който беше напредващата светлина на третия ангел, започна със светлината на Даниил, глава осма, стих четиринадесети, и завърши със светлината на Даниил, глава осма, стих тринадесети. Той започна с отговора на стих четиринадесети и завърши с въпроса на стих тринадесети.

Тези деветнадесет години бяха прообразно представени чрез идването на предупредителната вест на Исаия до Ахаз, царя на буквална Юда, по време на гражданска война между севера и юга. Тези деветнадесет години завършиха с това, че царят на севера отведе Израил в плен. Тези деветнадесет години бяха прообраз на идването на третия ангел през 1844 г. до бунта от 1863 г. Напредващата светлина на третия ангел беше представена чрез вестта на Исаия.

Отхвърлянето на онази напредваща светлина доведе до край на милеритското движение, и в онзи период на изпитание Филадельфийското милеритско движение премина в Лаодикийската църква. Деветнадесетте години, започнали през 742 г. пр. Хр., и деветнадесетте години, започнали през 1844 г., и двете представляват процес на изпитание и очистване в последните дни, тоест последния период на изпитание на напредващата светлина на третия ангел.

В този последен процес на изпитване тайната на Бога ще се изпълни. Сто четиридесет и четирите хиляди са онези, които чакат, завръщат се и са запечатани.

Завържи свидетелството, запечатай закона между Моите ученици. И ще чакам Господа, Който крие лицето Си от Якововия дом, и ще Го очаквам. Ето, аз и децата, които Господ ми е дал, сме за знамения и за чудеса в Израил от Господа на Силите, Който обитава на хълма Сион. Исаия 8:16–18.

Заклучителният изпитателен период на напредващата светлина на третия ангел в последните дни започна там, където започна началният изпитателен период. Той започна, когато Исус издигна ръката Си към небето и прогласи, „че не ще има вече време“. Това провъзгласяване стана на 22 октомври 1844 г., когато седмата тръба възвести юбилея при завършека на свещения цикъл от седем. Цикълът от седем години, повторен седем пъти, беше буквално четиридесет и девет години, или две хиляди петстотин и двадесет дни.

1989 г. отбелязва „времето на края“ в движението на сто четиридесет и четирите хиляди, и 1989 г. отбелязва завършека на сто двадесет и шестте години, започнали с бунта от 1863 г. Движението на сто четиридесет и четирите хиляди започна при „времето на края“ със символ на „седемте времена“, защото сто двадесет и шест е десятък от хиляда двеста и шестдесет, което от своя страна е половината от две хиляди петстотин и двадесет.

Исус винаги представя края на нещо с началото на нещо, и началото на движението на сто четиридесет и четирите хиляди бе отбелязано чрез символа на „седемте времена“, точно както е и в края на движението. Дните на затръбяването на седмия ангел, когато тайната Божия се завършва, започнаха при завършека на „трите дни и половина“ от единадесета глава на Откровение. Седмата тръба, която е и третото горко, прозвуча своята втора нота на 7 октомври 2023 г., и тайната Божия сега се завършва, както „е благовестил на Своите слуги пророците“. Краят на движението е отбелязан чрез символа на „седемте времена“, както бе и началото на същото това движение.

Във времето на края през 1798 г. приключиха „седемте времена“ на Божието негодувание против северното царство, а в края на движението на милеритите отхвърлянето на истините, свързани със „седемте времена“, отбеляза бунта от 1863 г. Исус винаги илюстрира края на едно нещо с началото на друго нещо, и движението на първия ангел (милеритите) илюстрира движението на третия ангел (сто четиридесет и четирите хиляди). И двете движения започват и завършват със „седемте времена“. Не можеш да си измислиш тези неща.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Онези, които заемат отговорни постове, не бива да се обръщат към угаждащите на себе си, разточителни принципи на света, защото не могат да си го позволят; а и ако биха могли, христоподобните принципи не биха го допуснали. Необходимо е да се дава многостранно наставление. „Кого ще научи Той на знание? и кого ще направи да разбере учението? Ония ли, които са отбити от млякото и отдръпнати от гърдите. Защото заповед върху заповед трябва да има, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко и там малко.“ Така словото Господне трябва търпеливо да се представя на децата и да се държи постоянно пред тях от родители, които вярват в Божието слово. „Защото с заекващи устни и с друг език ще говори Той на този народ. На които каза: Ето покоят, с който можете да успокоите уморения; и ето освежаването; но те не искаха да чуят. Затова словото Господне им беше: заповед върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко и там малко; за да отидат, да паднат назад, да бъдат съкрушени, впримчени и

уловени.“ Защо? — защото не внимаваха на словото Господне, което идваше към тях.

„Това означава онези, които не са получили наставление, но са тачили собствената си мъдрост и са избрали да вършат делото си според своите собствени представи. Господ им дава това изпитание, за да заемат мястото си и да следват Неговия съвет, или да откажат и да постъпват според своите собствени идеи, и тогава Господ ще ги остави на сигурния резултат. Във всичките ни пътища, във всяко наше служене на Бога, Той ни говори: „Сине мой, дай Ми сърцето си.“ Покорният, способен да се учи дух е онова, което Бог желае. Това, което придава на молитвата нейното превъзходство, е фактът, че тя се издига от любещо, послушно сърце.“

„Бог изисква определени неща от Своя народ; ако те кажат: Аз няма да отдам сърцето си, за да извърша това, Господ ги оставя да продължават в своето предполагаемо мъдро съждение без небесна мъдрост, докато се изпълни това писание [Исая 28:13]. Вие не трябва да казвате: Аз ще следвам Господното ръководство до известна степен, доколкото то е в съгласие с моето съждение, а след това да държите здраво на собствените си възгледи, отказвайки да бъдете оформени по подобие на Господа. Нека бъде зададен въпросът: Това ли е волята на Господа? а не: Това ли е мнението или съждението на —?“ Свидетелства към служителите, 419.